

31

TYLER

Ra'haam.

Saedii na mě zírá přes zadržovací celu, rty má sevřené. Během té doby, kterou mi trvalo všechno vysvětlit – Aurora, Ešvárci, Ra'haam, Octavia III, Cat, trezor ve Smaragdovém městě, GIA, to všechno –, jí krev na tváři uschnula, stejně tak ta na zemi mezi námi. Nevyslala mi do hlavy jedinou myšlenku. Její výraz se změnil jen jednou – rychlá jiskra, přimhouření očí, když jsem zmínil Zbraň. I teď doufám, že ji ostatní našli.

Scarlett.

Auri.

Mocný Tvůrce, doufám, že jsou v pořádku...

Saedii tam sedí v dohře mého doznání. Předpokládal jsem, že se bude smát. Že mě označí za blázna a lháře, bude reagovat způsobem, jakým by reagoval kdokoli příčetný na to, že mu někdo řekne, že prastará rostlinná bytost, která prohrála ve válce se stejně prastarými senzibily, se má probudit po milionletém šlofikiu v hlíně a slupnout celou galaxii.

Ale když se mi konečně v hlavě ozve, její myšlenky jsou klidné.

To vysvětluje tu dívku, na kterou neustále myslíš.

Zamrkám.

... Cože?

Cat, myslím? Její přítomnost leží na tvých myšlenkách jako závaží, Tylere Jonesi.

Ztěžka polknu. V hrudi mě zabolí.

Byla... mojí drahou přítelkyní.

Saedii přimhouří oči. *Víc než to.*

... *Možná.*

A ono si ji to vzalo. Tohle Ra'haam. Proměnilo ji. Pohltilo.

Cítím, jak se ve mně vzdouvá vztek. Vítaný a teplý.

Ano. Vzalo.

Stejně jako pohltní celou galaxii, pokud to dovolíme.

Ano, přikývnu. Pohltní.

Musíme z téhle cely utéct, Tylere Jonesi.

Zvednu jedno obočí. To zjizvené. Pro lepší efekt.

Jsem rád, že tu jsi a tyhle věci mi říkáš, Saedii.

To byl sarkasmus, Terránku?

Pokrčím rameny. *Moje sestra podědila většinu, ale troška zbyla i pro mě.*

Zase přimhouří oči při slovu podědila. Dívá se na mě, dlouze a tvrdě. Třpytivé oči rámované tmavými řasami a tmavou barvou. Její zrak možná na chvíli déle utkví na mojí nahé hrudi.

Poslouchej, vím, že ta prsa by mohla kandidovat na prezidenta a vyhrát, pomyslí si směrem k ní podrážděně. Ale mohla bys být aspoň trošičku míň nápadná, když mě hltáš očima. Jestli sis nevšimla, jsme v tom až po uši.

Nezlomená templářka v reakci na to nakloní hlavu. Pomalu, pomaličku se položí na svoje bio-lůžko a natáhne ty dlouhé nahé nohy před sebe. Ví, co dělá. Ví, co chce. Naplním si hlavu zásobou naprosto nesexy myšlenek – můj bývalý spolubydlicí Björkman jak si kouše nehty na nohou, okamžik, kdy jsem si ho přiskřípnul do poklopce, babiččiny spodňáry, obří krémové monstrozity nadouvající se jako plachty na...

Nemůžu si pomoci. Na zlomek vteřiny sježu očima níž.

Sakra.

Zase se podívám Saedii do očí. Rozseknutý ret se jí zkroutí v drobném úsměvu.